

Septuagesima

Dagens bön: Gud vår himmelske Far, du som kallar oss till tjänst i ditt rike, hjälp oss att lita på din barmhärtighet och tjäna dig med tacksamma hjärtan. Låt oss sedan av nåd få ärva det eviga livet. Genom din Son Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Psalmer: 28, 710, 94, 337, 724, 89

Texter: Jona 3:10-4:11, Fil 1:3-11, Luk 17:7-10

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus, hjälp oss komma ihåg allt du gjort för oss, att du på korset fullbordat allt för vår frälsning. Du ger oss frälsningen som gåva. Vi vill ta emot frälsningens dyra gåva med tacksamhet och glädje och ära dig med allt vi säger och gör. Hjälp oss till en sådan uthållighet. Amen.

Lärjungarna hade begärt att Jesus skulle ge dem mer tro. Jesus svarade med en liknelse om förhållandet mellan tjänaren och hans herre, eller rättare sagt mellan slavägaren och hans slav. Herren behöver inte ge sin slav något för att han gör vad som förväntas av honom. Slavägaren är Gud och vi hans slavar. Och av liknelsen lär vi oss att Gud inte blir skyldig oss ett tack för att vi gör det vi fått i uppdrag att göra i hans rike. Av liknelsen lär vi oss att vi aldrig med vår tjänst kan göra Gud skyldig att ge oss något tillbaka. När vi gjort allt som Gud befallt kan vi bara säga: *Vi är odugliga tjänare. Vi har bara gjort vår plikt.* Det enda vi förtjänat, om det ska bero på förtjänst, är Guds vrede och straff – för vi har inte gjort vad vi borde. Det kan vara lite svårt att förstå hur den liknelsen kan ge oss mer tro. Men vi får svaret när vi läser liknelsen i sitt sammanhang.

Jesus hade undervisat lärjungarna om vad det innebar att vara hans lärjunge. Han hade befallt dem att göra två svåra saker. Det är ju befallningar också till oss. Vi ska ständigt, varje sekund, vara på vår vakt så att vi inte glömmer vårt uppdrag. Det första är att vi aldrig får säga eller göra något som blir till anstöt för någon troende. Jesus använder ord som leder våra tankar till dem som är nyomvända och barn. Vi ska ständigt vara ett gott föredöme för barn och nyomvända så att vi hela tiden visar dem vad det innebär att vara en troende som förtröstar på sin Frälsare. Vi får aldrig med irritation, vrede, ironiska eller hånfulla ord ge deras tro en törn. Istället ska allt vi säger bli till uppbyggelse för dem som hör oss. Vår gamla människa och vår svaghet får aldrig komma till uttryck om vi ständigt ska vara goda föredömen i tro och gärningar. Jesus begär alltså någonting svårt av oss. Att vara hans lärjunge innebär att bygga upp och stärka de små, inte att göra eller säga sådant som kan ge deras tro en

törn.

Det andra vi ska akta oss för är att jämföra oss med svaga bröder som vi ser begå en synd. Den gamla människan i oss reagerar direkt när andra visar sin svaghet eller begår en synd. Genast framstår vi själva så mycket bättre i jämförelsen. Sådan skadeglädje ska vi akta oss för. Vi ska inte heller skvallra om andras synder utan vi ska tillrättavisa vår broder och förlåta om han ångrar sig. Och om någon syndar mot oss själva, så att försyndelsen riktar sig mot oss, kanske med nedsättande ord eller svek, så ska vi förlåta utan gräns. Även om någon upprepar sin synd fler gånger per dag så får vi aldrig säga: ”du ska veta att det var sista gången jag tålde något sådant”. Nej, vi ska förlåta den som syndar mot oss gång på gång. Jesus begär något svårt av oss. Det är svårt att vara hans lärjunge och göra allt han befallt oss.

Lärjungarna tänkte väl att det krävs en mycket stark tro för att klara så svåra saker, så de bad Jesus: ”Ge oss mer tro”. Det är som om lärjungarna tänkte att de behövde en starkare tro för att göra det Jesus krävde av dem. Det kan vara en lite lömsk begäran. Det är så lätt för oss att skylla våra svagheter och synder på en svag tro. Jesu svar innebar att de inte skulle börja gräva i sig själva och undersöka trons styrka utan istället glada och tacksamma göra hans vilja med den tro de hade. Även en svag tro kan åstadkomma stora ting, sådana som vi tänker är för svåra eller omöjliga. Det lär oss Jesus med dessa ord: *”Om ni har tro, bara som ett senapskorn, ska ni kunna säga till det här mullbärsträdet: Ryck upp dig med rötterna och plantera dig i havet! Och det skulle lyda er.* Senapskornet räknas på ett annat ställe som det minsta av fröer. Och här betecknar det en liten, eller svag tro. Man har totalt missuppfattat Jesus om man tror att det är en befallning att vi ska börja omplantera träd från skogen till havet. Det är inte heller en testmetod vi ska använda för att avgöra trons styrka. Det är Jesu svar på lärjungarnas begäran om mer tro som lär oss att även en svag tro kan åstadkomma stora ting. Vi ska alltså använda den tro vi har till att göra hans vilja. Just do it, står det på en T-shirt från Nike. Och det tillämpligt här, ”Just do it”.

Jesus fortsatte svara på lärjungarnas begäran om mer tro med liknelsen om tjänaren och hans herre, eller rättare sagt slaven och hans ägare. Man kan tycka illa om slaveri och man kan tycka att slavägaren i dagens liknelse är hård då han låter slaven fortsätta betjäna honom efter en lång arbetsdag på jordbruket. Men Jesu använder helt enkelt en tänkt situation som var välbekant i dåtidens samhälle för att lära oss en andlig sanning. Jesus gör denna jämförelse: *Om någon av er har en tjänare som plöjer eller vallar får, säger han då när tjänaren kommer hem från marken: Kom nu och sätt dig till bords? Säger han inte snarare: Laga något till kvällsmat åt mig, och fäst upp dina kläder och passa upp mig medan jag äter och dricker. Sedan kan du själv äta och dricka. Inte tackar han tjänaren för att han gjorde det han fick i uppdrag? På samma sätt ska också ni säga, när ni har gjort allt som ni fått i uppdrag: Vi är odugliga tjänare. Vi har bara gjort vår plikt.”* Av liknelsen lär vi oss att vi aldrig kan göra så

att Gud får en tacksamhetsskuld till oss. Paulus skriver i Romarbrevets 11:e kapitel:
*vem har gett honom något först
så att han måste betala igen?*

Vi kan alltså inte göra något som förtjänar en belöning från Gud. Ska det gå efter förtjänst så måste vi bekänna att vi är odugliga tjänare som bara förtjänat Guds vrede och straff. Och även om vi kunde vara heliga och tänka, säga och göra allt fullkomligt enligt Guds lag så skulle vi ändå bara göra vår plikt. Gud har skapat oss. Han har gett oss livet och uppehåller det varje dag. Vår Skapare har rätt att bestämma över våra liv. Han har rätt att ge oss lagar som vi är skyldiga att lyda, men vi kan inte göra honom skyldig något. När han säger att han skapat oss för att vi ska älska honom över allting och vår nästa som oss själva så är det vår plikt att ständigt göra det. Gud behöver inte tacka oss för det.

Nu lätt hänt för oss att tänka om man gör något extra för Gud så borde han väl bli tacksam. Den linjen körde man i pietismen. Man tänkte att om man bara hörde nyheterna på radion men stängde av när de började spela modern musik så borde Gud uppmärksamma att man gjorde mer för honom än han uttryckligen befallt. Om man satt stilla med knäppta händer en hel söndag, eller aldrig drack någon alkoholhaltig dryck borde väl Gud märka att man gjorde mer än han krävde och bli extra nöjd och glad. Gud har ju gjort något extra för oss då han sändt sin egen Son och då borde vi överraska honom med att göra något extra för honom som han inte befallt. Då blir han glad för att vi finns till och inte är som andra. För att nu ingen ska tänka i de banorna säger Jesus: *ni ska säga när ni har gjort allt som ni fått i uppdrag: Vi är odugliga tjänare. Vi har bara gjort vår plikt.*

Men hur ger Jesus oss mer tro med ett sådant svar? Ja, när man gör saker för att försöka få något från Gud så tenderar man att fokusera på sig själv. Man fokuserar på sig själv, om man varit tillräckligt god eller gjort tillräckligt mycket för att Gud ska belöna det. Naturligtvis kan man aldrig bli säker på att man gjort tillräckligt. Att fokusera på sig själv och undersöka om man gjort tillräckligt ger en ständig osäkerhet. Men när vi erkänner att Gud inte är skyldig oss någonting alls, för vi syndar varje dag på många sätt och förtjänar inget annat än straff, då inser vi också att om vi ska bli frälsta så måste frälsningen vara en oförtjänt gåva från Gud. Då blir ordet ”nåd” dyrbart för oss. Det säger oss att Gud frälser oss bara för att han älskar oss och är nådig mot oss, inte för att vi förtjänat det på något sätt. Att fokusera på oss själva, våra egna liv och gärningar ger oss inget hopp. Men när vi höjer blicken och ser till vem Gud är, och allt han har gjort för oss så får vi ett fast och säkert hopp.

Jesus berättar liknelsen om tjänaren och hans herre för att avskräcka oss från att bli självupptagna. Om vi inte ska se till oss själva – var ska vi då fästa blicken? Ja, kommer ni på något bibelställe som svarar på den frågan? Hebreerbrevets författare

skriver: *låt oss ha blicken fäst på Jesus, trons upphovsman och fullkomnare.* Och när vi fäster blicken på Jesus blir naturligtvis bilden genast en helt annan. Jesus är Guds kärleksbevis till oss. Paulus skriver i Romarbrevets 5:e kapitel: *Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog för oss medan vi ännu var syndare.*

Jesus har fullbordat allt som krävs för vår frälsning. På korset sa han: *"Det är fullbordat." Och han böjde ner huvudet och överlämnade sin ande.*

Allt detta har han gjort före vi ens var födda och före vi gjort varken gott eller ont. Guds kärlek och nåd mot oss har sin grund bara i honom själv och det är inget vi förtjänat.

Paulus skriver på ett ställe: *Det är ett ord att lita på och värt att tas emot av alla, att Kristus Jesus kom till världen för att frälsa syndare – och bland dem är jag den störste!* Vi ska lära oss se på oss själva på samma sätt och säga: jag är en syndare och Jesus kom för att frälsa mig. Det hänger inte ens på mig att söka upp honom för det heter: *Människosonen har kommit för att söka upp och frälsa det som var förlorat.* Jesus har sökt upp oss och sänt sin helige Ande att kalla oss genom evangelium. Han har upptagit oss i sitt förlåtelseförbund genom dopet. Det är en god gåva från honom som innebär liv och frälsning innan vi ens blivit medvetna om att vi var förlorade syndare. När vi har en sådan tro, att vi är frälsta på grund av vad Jesus gjort för oss, så vill vi gärna göra det han säger till oss, att vi ska vara aktsamma så att vi inte säger eller gör något som kan skada tron hos någon annan av hans kära barn, att vi ska vara redo att förlåta utan gräns liksom vi själva blivit förlåtna utan gräns. Då vill vi gärna göra det. Det är så tron fungerar, det är så tron är verksam.

Nu har vi fått Jesu svar på lärjungarnas begäran om mer tro. Ni kan vara säkra på er frälsning för den beror endast på vad Gud har gjort för oss. Vi kan aldrig ge Gud något eller göra något för honom så att han måste betala igen. Det är inte så vi blir frälsta. Förlåtelsen och frälsningen beror endast på Jesu och Faderns nåd. Jesus har fullbordat allt som krävs för vår frälsning på korset. Ju bättre vi lär oss denna minnesvers: *Det är ett ord att lita på och värt att tas emot av alla, att Kristus Jesus kom till världen för att frälsa syndare – och bland dem är jag den störste* desto mer tro får vi. Den tro som grundar sig på denna sanning har styrka, därför att Gud är stark och hans ord värt att lita på.

Samtidigt ska vi komma ihåg att även en tro, liten som ett senapskorn, kan göra stora ting. Men det tron gör, oavsett om den är svag eller stark, gör den aldrig för att förtjäna något från Gud utan tron gör allt av tacksamhet till Guds ära. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus, vi vill också ha mer tro. Gör vår tro stark genom ditt glad budskap om frälsning för oss syndare av ren nåd. Du har vunnit frälsningen åt oss. Hjälp oss ta emot din gåva med glädje och tacksamhet. Hjälp oss visa vår tacksamhet genom att

vara goda föredömen och gärna förlåta så som du förlåtit oss. Amen.